ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D. v právní věci žalobkyně: **MUDr. J. P.**, zast. JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem se sídlem Slavíkova 23, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) Ing. Z. K., II) V. K., proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2015, čj. MHMP 1032510/2015, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně, proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 3. 2017, čj. 6 A 142/2015-51,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a shrnutí průběhu předcházejících řízení

[1] Úřad městské části Praha 10, odbor stavební, (dále též „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 12. 12. 2014, čj. P10-128732/2014, na žádost osob zúčastněných na řízení (dále též „stavebník“) dodatečně povolil stavbu jednopodlažní garáže a skladu u rodinného domu v P. 10, S. č. p. X, B.12, na pozemku parc. č. X a X v katastrálním území S. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný shora specifikovaným rozhodnutím zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Žalobu proti rozhodnutí žalovaného městský soud zamítl.

[2] Městský soud uvedl, že z výroku prvostupňového správního rozhodnutí je patrné, jaká projektová dokumentace byla podkladem rozhodnutí. Žalobkyně netvrdila porušení svých veřejných subjektivních práv, protože povolovaná stavba nemohla přímo ovlivnit její stavbu a pozemek; žalovaný se přitom námitkou nedodržení urbanistického a architektonického rázu lokality zabýval a jeho vypořádání nevykazuje žádné znaky svévole. Správní orgány se rovněž dostatečně zabývaly souladem povolované stavby s vyhláškou hl. m. Prahy, č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze (dále jen „vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy“). Dále městský soud uvedl, že zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) jednoznačně stanovuje zákonnou kompetenci hlavního města Prahy nařízením stanovit požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze, čímž je územní platnost obecných požadavků na výstavbu, které vydává Ministerstvo pro místní rozvoj [vyhláška Ministerstva pro místní rozvoj č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.)] na území hlavního města Prahy vyloučena. Za nepodstatné označil městský soud to, že stavební úřad do svého rozhodnutí nepřevzal časové vymezení, v němž lze stavbu provádět, uvedené ve stanovisku Hygienické stanice hlavního města Prahy. Z obsahu správního spisu bylo patrné, že stavebnímu úřadu byly poměry v území dostatečně známy z jeho úřední činnosti, a proto nebylo ohledání na místě, za situace, kdy bylo postupováno podle stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012, nezbytné. Městský soud tak žádný z žalobních bodů neshledal důvodným.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření ke kasační stížnosti, repliky a dupliky

[3] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost.

[4] Stěžovatelka namítla, že dokumentace, podle které má být stavba realizována, musí být určitým a nezaměnitelným způsobem identifikována. Krajský soud v rozsudku neuvedl, o jakou dokumentaci se jednalo, a pominul, že dokumentace byla v průběhu řízení několikrát doplňována a upravována. Rozhodnutí o dodatečném povolení stavby je neurčité a nepřezkoumatelné, neboť z něj není zřejmé, jaká stavba byla povolena; pro tyto vady měl městský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušit.

[5] Stěžovatelka zopakovala již v žalobě uplatněnou argumentaci o nesouladu stavby s urbanistickými a architektonickými charakteristikami prostředí, kterou se správní orgány dle jejího názoru zabývaly nedostatečně, pročež měl městský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušit. K odkazu městského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2009, čj. 6 Ao 3/2009-76, publ. pod č. 2201/2011 Sb. NSS, stěžovatelka uvedla, že předmětem její námitky nebyla vhodnost funkčního využití lokality, ale poukaz na to, že stavba je navržena a dodatečně povolena v rozporu s právními předpisy, zejména s čl. 4 odst. 8 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, což správní orgány řádně neposoudily.

[6] Podle stěžovatelky nemá závěr městského soudu, podle něhož *„přímá práva žalobkyně z hlediska jejího vlastnického práva povolovanou stavbou nebudou dotčena“*, oporu ve skutečném stavu věci a není zřejmé, jak k němu městský soud dospěl. Stěžovatelka je naopak přesvědčena, že její vlastnické právo je předmětnou stavbou dotčeno; k tomu

zopakovala žalobní argumentaci o zastínění a *„utopení“*. Městský soud pouze odcitoval správní rozhodnutí, které se však dostatečně nezabývalo odvolacími námitkami; odkaz na jiné dvojdomy či okolní pozemky nemohl být jejich relevantním vypořádáním, neboť předmětem řízení nejsou stavby na pozemcích u jiných domů, ale stavba u domu č. p. X. Městský soud také, místo toho, aby se zabýval podstatou námitky o narušení pohody bydlení, odkázal na povolení výjimky ze zastavěnosti pozemku, z něhož však nemůže vyplývat splnění čl. 4 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, jak soud nesprávně uvedl. Protože se ani městský soud nezabýval negativními vlivy stavby na stěžovatelčiny nemovitosti, je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[7] Stěžovatelka se neztotožnila ani se závěrem městského soudu, podle kterého *„nikde z odůvodnění napadeného rozhodnutí neplyne, že by se žalovaný touto odvolací námitkou nezabýval, resp. že by nepřezkoumal obecný soulad prvostupňového správního rozhodnutí se zákonem“*. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný neprovedl přezkum odvoláním napadeného rozhodnutí v souladu s § 89 odst. 2 s. ř. (žalovaný uvedl, že *„posouzení souladu předmětné stavby s kritérii vyhlášky OTPP … je především věcí odborné úvahy stavebního úřadu. Úkolem odvolacího správního orgánu je pouze posoudit, zda stavební úřad v rámci svého správního uvážení nějakým zásadním způsobem nevybočil z mezí stanovaných zákonem …“*). Stěžovatelka přitom v odvolání namítala, že stavební úřad vůbec neprovedl odbornou úvahu o souladu stavby s kritérii vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy.

[8] Dále stěžovatelka namítla, že městský soud vycházel z nesprávného právního názoru, podle kterého se vyhláška č. 501/2006 Sb. na území hlavního města Prahy neuplatní. Z této vyhlášky ani ze stavebního zákona nelze dovodit, že by územní platnost vyhlášky č. 501/2006 Sb. byla na nějakém území České republiky vyloučena. O tom by bylo možno uvažovat pouze při použití principu speciality. Tento princip však použít nelze, neboť se nejedná o právní předpisy stejné právní síly. V souzeném případě je potřeba splnit požadavky obou právních předpisů a v případě jejich konfliktu má přednost vyhláška č. 501/2006 Sb. Z uvedeného nesprávného právního závěru vyšel městský soud i při posouzení námitky, podle které nebylo prokázáno splnění požadavků na likvidaci dešťových vod. Absence splnění požadavků vyhlášky č. 501/2006 Sb. na likvidaci dešťových vod měla vést k dodatečnému nepovolení stavby.

[9] Městský soud neuvedl, proč není důvodná žalobní námitka, jejímž obsahem byla stěžovatelkou namítaný nedostatek podmínek omezujících obtěžování okolí stavby hlukem a prachem v dodatečném povolení stavby. Stěžovatelka nesouhlasila s tím, že nepřevzetí časového vymezení ze stanoviska Hygienické stanice hlavního města Prahy do rozhodnutí bylo nepodstatné.

[10] Městský soud se řádně nezabýval ani námitkou, dle níž žalovaný neuvedl, zda byla překročena míra zastavěnosti pozemku. Z rozhodnutí žalovaného a z rozsudku městského soudu není zřejmé, jaké stavby se na pozemku nacházejí či budou nacházet a jakou plochu zastaví v poměru k celkové ploše pozemků parc. č. X a X v katastrálním území S.

[11] Kontrolní prohlídka stavby uskutečněná 26. 11. 2009 byla provedena před zahájením předmětného správního řízení, tedy mimo jeho rámec. Nejednalo se o ústní jednání spojené s místním šetřením, kterého by se stěžovatelka mohla účastnit a vykonávat

při něm procesní práva účastníka řízení. Od konání prohlídky do vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby navíc uplynulo více než pět let. Dodatečné povolení stavby tak bylo vydáno v rozporu s § 112 odst. 2 stavebního zákona; bez posouzení situace přímo na místě stavby nemohl stavební úřad rozhodnout na základě zjištěného stavu věci (§ 3 s. ř.). Žalovaný tyto vady neodstranil, pročež měl městský soud rozhodnutí žalovaného zrušit.

[12] Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[13] Ke kasační stížnosti se vyjádřil jak žalovaný, tak osoba zúčastněná na řízení.

[14] Žalovaný konstatoval, že kasační stížnost obsahuje v podstatě identické argumenty jako žaloba a odvolání, a přiklonil se k názoru, podle kterého stěžovatelka pouze obecně namítá porušení urbanistického a architektonického rázu lokality v tom směru, že se stavbou nesouhlasí, aniž by jasně uvedla, jakým konkrétním způsobem byla porušena její veřejná subjektivní práva. Žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, na němž trvá, a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[15] Osoba zúčastněná na řízení 1) ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že projektová dokumentace nebyla několikrát přepracována, pouze byla doplněna o údaje, které vyžadoval žalovaný v rozhodnutí ze dne 23. 8. 2013, jímž zrušil předcházející dodatečné povolení stavby. Stavba byla během její realizace změněna v souladu s rozhodnutím stavebního úřadu z 25. 4. 2016; změna se však netýkala rozměrů a výšky stavby, nýbrž pouze vnitřního uspořádání, mimo jiné vybudování invalidní plošiny. Stavba je dokončena a využívána, kolaudace proběhla 21. 11. 2016.

[16] Osoba zúčastněná na řízení se domnívá, že stavba splývá s okolními stavbami; v lokalitě je mnoho garáží situováno na hranici pozemku v tzv. zahradní vnitroblokové části, jiná možnost umístění stavby neexistovala. Dodala, že *„[v]zhledem k tomu, že žalobkyně v roce 2012 mezi našimi pozemky vybudovala nový plot – neprůhlednou betonovou zeď vysokou 2 m a vzhledem ke spádu v naší ulici, kdy naše garáž je zapuštěna zhruba o 130 cm pod úroveň terénu zahrady žalobkyně, jsme přesvědčeni, že naše stavba ji nijak neovlivňuje ani nezatěžuje, neboť svojí výškou nad terénem nepřevyšuje výšku plotu.“* a že stěžovatelka v roce 2005 zvětšila svou polovinu dvojdomu, a to přibližně dvakrát tolik v porovnání se zvětšením v důsledku přístavby předmětné stavby.

[17] Stěžovatelka v replice k vyjádření žalovaného uvedla, že v zásadě stejné argumenty je nucena opakovat, protože správní orgány se jejími námitkami řádně nezabývaly a městský soud pouze odcitoval správní rozhodnutí. Tvrzení žalovaného, že jen obecně namítá porušení rázu lokality, označila za nepravdivé, její práva jsou přímo a negativně dotčena. Při změně svého domu stěžovatelka na rozdíl od osob zúčastněných na řízení nezastavěla zahradní část, respektovala parametry řadové zástavby a nedotkla se vlastnického práva osob zúčastněných na řízení.

[18] Dále v replice k vyjádření osoby zúčastněné na řízení označila tvrzení obsažená ve vyjádření za mimoběžná s podstatou kasačních námitek. Dodala, že osoba zúčastněná na řízení neuvedla, že její stavba je inzerována k ubytování (penzion s apartmány). Změnu

stavby před dokončením povolil stavební úřad nezákonně. Garáže umístěné v dané lokalitě jsou malé samostatné stavby a nedosahují objemu předmětné stavby. Stěžovatelka při změně svého domu zachovala stavební čáru a nedotkla se práv vlastníka druhé části dvojdomu; totéž předmětná stavba nerespektuje.

[19] Osoba zúčastněná na řízení 1) v duplice ke stěžovatelčině replice vyjádřila nesouhlas s tím, že by stavba porušovala pomyslnou stavební čáru. V zahradní části je situována pouze menší část předmětné stavby, stavba je nízkopodlažní, částečně pod přilehlým terénem, nad nímž je výška stavby pouze 2,1 m, je umístěna 6 m od stěžovatelčina plotu, který představuje 1,9 m vysoká betonová zeď. Stěžovatelka nepředložila důkazy k prokázání tvrzení o negativním vlivu stavby na její nemovitosti. Osoba zúčastněná na řízení v roce 2008 získala kladný písemný souhlas stěžovatelky s půdorysem stavby, která byla tehdy zamýšlena jako dvojpodlažní a po mnoha odvoláních stěžovatelky byla snížena na jednopodlažní.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[20] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek městského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[21] V souzeném případě je sporné, zda byla stěžovatelka věcně legitimována k podání žaloby. Předpokladem věcné legitimace je, že žalobce (zde stěžovatelka) je nositelem subjektivního hmotného práva, proti jehož porušení žalobou brojí (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2005, čj. 3 As 8/2004-61). Městský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, podle kterého *„přímá práva žalobkyně z hlediska jejího vlastnického práva povolovanou stavbou nebudou dotčena.“*, tedy že stěžovatelka není nositelnou veřejného subjektivního práva, na němž by byla zkrácena přímo nebo v důsledku porušení jejích práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Právě proti tomuto závěru brojila stěžovatelka v kasační stížnosti.

[22] Městský soud při přijetí výše citovaného závěru vyšel z toho, že povolovaná stavba nesousedí se stěžovatelčiným pozemkem, takže k přímému ovlivnění stěžovatelčina pozemku či stavby povolovanou stavbou (např. zastíněním, snížením soukromí apod.) nemůže dojít. Nejvyšší správní soud konstatuje, že umístění povolované přízemní stavby u hranice s pozemky parc. č. X a X v k. ú. S. (jejichž vlastníkem je J. N., nikoliv stěžovatelka), tj. u protilehlé hranice vůči hranici mezi stěžovatelčiným pozemkem a pozemkem osob zúčastněných na řízení, vylučuje přímý vliv dodatečně povolené stavby na stěžovatelčiny nemovitosti. Stavební úřad také v rozhodnutí o dodatečném povolení stavby uvedl, že nepožadoval studii oslunění a denního osvětlení, protože studie uvedeného, vypracovaná k původně plánované dvoupodlažní přístavbě rodinného domu č. p. X, prokázala soulad původně zamýšlené stavby s kritérii vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy. Neomezovala-li by stěžovatelku v užívání její stavby a pozemku nad vyhláškou stanovený rámec dvoupodlažní stavba, nemůže ji omezovat ani ve stejném místě umístěná stavba jednopodlažní. Dodatečně povolená stavba podle žalovaného není ani provozně propojena

s domem osob zúčastněných na řízení, který spolu s domem stěžovatelky tvoří dvojdomek; uvedené stěžovatelka nezpochybnila. Celý spor se tak jeví jako sousedský svár, v němž by se stěžovatelka ráda domohla odstranění stavby, kterou není ochotna ve svém sousedství strpět, jež se však jejích práv bezprostředně nedotýká.

[23] Z uvedeného pak plynou důsledky i ve vztahu k soudnímu řízení. Nejvyšší správní soud nezpochybňuje aktivní procesní legitimaci stěžovatelky k podání žaloby podle § 65 odst. 1 s. ř. s.; nicméně stěžovatelka nebyla nositelkou žádného hmotného práva, jež by mohlo být napadeným rozhodnutím dotčeno; v obecné rovině nebyla oprávněna namítat porušení urbanistického a architektonického rázu lokality.

[24] Správní orgány se navíc souladem povolované stavby s rázem lokality zabývaly. Protože správní orgány posuzovaly ráz dané lokality jako celku, byla argumentace okolními pozemky a na nich umístěnými stavbami relevantní. Těžko lze posuzovat ráz lokality pouze ve vztahu k jedné stavbě, jak argumentovala stěžovatelka. Stěžovatelce lze dát za pravdu v tom, že se rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2009, čj. 6 Ao 3/2009-76, publ. pod č. 2201/2011 Sb. NSS, týkal funkčního využití lokality, tedy územního plánování, nikoliv stavebního řízení. K totožným závěrům o soudním přezkumu rozhodnutí, v němž bylo aplikováno správní uvážení, však Nejvyššího správního soudu dospěl i při přezkumu rozhodnutí podle stavebního řádu. Např. v rozsudku ze dne 27. 1. 2016, čj. 6 As 24/2015-24, který se týkal dodatečně povolené stavby, uvedl: „*Ze strany městského soudu se jedná o přístup legitimní vycházející z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, neboť správní soudy nemohou nahrazovat odborný názor správního orgánu, jenž náleží do jeho diskreční pravomoci. Již v rozsudku ze dne 5. 6. 2014, č j. 9 As 95/2012-131, Nejvyšší správní soud konstatoval, že hodnocení, zda stavba není v rozporu s urbanisticko-architektonickým charakterem okolní zástavby, provádí správního orgán na základě správního uvážení. V takovém případě postupuje správní soud dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a napadené rozhodnutí zruší pro nezákonnost tehdy, když zjistí, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil.*“ Městský soud žalobou napadené rozhodnutí v mezích, v nichž lze rozhodnutí, ve kterém správní orgán aplikoval svou diskreční pravomoc, soudně přezkoumat, přezkoumal. Neshledal při tom, že by se správní orgány souladem stavby s urbanistickými a architektonickými charakteristikami prostředí zabývaly nedostatečně. Ani podle Nejvyššího správního soudu nedošlo ke zneužití správního uvážení; správní orgány posoudily poměry v dané lokalitě dostatečně.

[25] Nejvyšší správní soud neshledal nedostatečným ani vypořádání žalobní námitky týkající se pohody bydlení. Je logické, že navýšení přípustné míry zastavění pozemku, je-li tohoto vyššího limitu využito, může mít vliv na pohodu bydlení. V rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10 o povolení výjimky ze dne 26. 4. 2011, čj. P10-040603/2011, kterým byla stanovena plocha pozemku rodinného domu č. p. 688 zastavěná nadzemními stavbami na max. 48,5 % z celkové plochy pozemku [místo 30 % podle čl. 50 odst. 12 písm. a) vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy], je výslovně uvedeno, že „*[ú]čelu sledovaného obecnými požadavky na využívání území bude v daném případě dosaženo i řešením podle povolené výjimky.*“ Domnívala-li se stěžovatelka, že rozhodnutí o povolení výjimky bylo nezákonné, mohla jej napadnout spolu s navazujícím správním aktem, kterým bylo rozhodováno o celém předmětu řízení. Rozhodnutí o povolení výjimky by tak bylo přezkoumatelné v režimu § 75 odst. 2 s. ř. s. (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne

30. 7. 2013, čj. 8 As 8/2011-66, publ. pod č. 2908/2013 Sb. NSS). Stěžovatelka však v žalobě brojila pouze proti dodatečnému povolení stavby. Městský soud tak zcela správně odkázal na rozhodnutí o povolení výjimky.

[26] Stěžovatelka v žalobě brojila také proti způsobu, kterým se žalovaný vypořádal s odvolací námitkou, podle které stavební úřad vůbec neprovedl odbornou úvahu o souladu stavby s kritérii vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy. Žalovaný v rozhodnutí o odvolání shledal, že se stavební úřad předmětnou otázkou podrobně zabýval a stejně tak se dostatečně vypořádal s námitkami stěžovatelky uplatněnými v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby. Podle Nejvyššího správního soudu sice žalovaný nesprávně uvedl, že mu, jako odvolacímu orgánu, nepřísluší zasahovat do odborné úvahy stavebního úřadu a může pouze posoudit, zda stavební úřad při správním uvážení nevybočil ze zákonem stanovených mezí; zároveň se ale souladem povolované stavby s kritérii vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy sám zabýval a shledal, že stavební úřad postupoval v souladu s právními předpisy. Odvolací správní orgán není oprávněn při přezkumu rozhodnutí, v němž správní orgán využil své diskreční pravomoci, postupovat jako správní soud, tj. nezasahovat do odborného názoru správního orgánu, jenž náleží do jeho diskreční pravomoci. Tento přístup je legitimní pouze ze strany soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, čj. 6 As 24/2015-24). V souzeném případě však žalovaný vlastní odbornou úvahu nad souladem povolované stavby s kritérii vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy učinil; její závěr se nelišil od závěru odborné úvahy stavebního úřadu, a proto se s jeho závěrem ztotožnil. Uvedený postup považoval městský soud za přípustný a stejně tak jej za přípustný považuje i Nejvyšší správní soud, protože *„[s]právní řízení, stejně jako v něm vydaná rozhodnutí orgánu prvního a druhého stupně, tvoří v zásadě jeden celek od zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, čj. 6 As 24/2015-24). Bylo by nesmyslné zakázat odvolacímu správnímu orgánu, aby se směl po vlastním odborném uvážení ztotožnit s odbornou úvahou prvostupňového správního orgánu. Žalovaný proto v odvolacím řízení postupoval v souladu s § 89 odst. 2 s. ř.

[27] Stěžovatelka vyjádřila domněnku, že závěr městského soudu o neuplatnění vyhlášky č. 501/2006 Sb. na území hlavního města Prahy není správný. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že oba podzákonné právní předpisy (vyhláška č. 501/2006 Sb. a vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy) byly vydány na základě zmocnění daného zákonem; v případě vyhlášky č. 501/2006 Sb. na základě zmocnění zakotveného ve stavebním zákoně a v případě vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy na základě zmocnění zakotveného v zákoně č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (obdobné zmocnění pro hlavní město Prahu je zakotveno i ve stavebním zákoně). Vyhlášky si nekonkurují, neboť první z nich upravuje poměry obecně a druhá jmenovitě na území hlavního města Prahy. Tím, že hlavní město Praha přijalo svou vlastní právní úpravu, vyloučilo použití obecného právního předpisu na svém území. Na uvedeném nic nemění ani to, že vyhláška č. 501/2006 Sb. sama svou územní působnost neomezuje. Územní omezení vyhlášky č. 501/2006 Sb. totiž provedl zákonodárce ve stavebním zákoně, jak správně uvedl městský soud. Nekonkurují-li si vyhlášky, je bezpředmětné posuzovat, zda si vzájemně protiřečí, a případně aplikovat kolizní pravidla. Stěžovatelčin případ tak bylo nutno posuzovat podle vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, pročež se i likvidace dešťových vod řídila požadavky stanovenými ve vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, nikoliv ve vyhlášce č. 501/2006 Sb.

[28] Stěžovatelka namítla neidentifikaci dokumentace, podle které měla být stavba realizována, jak v rozsudku městského soudu, tak v rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Ve výroku dodatečného povolení stavby je uvedeno: *„Stavba bude upravena a dokončena podle ověřené projektové dokumentace, která bude po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí zaslána stavebníkovi.“* Stěžovatelce tak lze přisvědčit, že projektová dokumentace nebyla ve výroku rozhodnutí blíže identifikována. Na druhou stranu byla stěžovatelka v oznámení o pokračování řízení ze dne 23. 4. 2014, čj. P10-045578/2014, informována o tom, že *„[s]tavebník svoji žádost doplnil dne 24. 3. 2014 pod č.j. P10-033171/2014 o projektovou dokumentaci plně nahrazující projektovou dokumentaci původně doloženou, upravenou na základě a v souladu s rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 23.8.2013, spis. zn. S-MHMP 413553/2013/OST/Sv.“* Podle Nejvyššího správního soudu je evidentní, že projektovou dokumentací, podle které měla být stavba realizována, je dokumentace předložená stavebnímu úřadu 24. 3. 2014 a její bližší neidentifikace v rozhodnutí o dodatečném povolení stavby a v rozsudku městského soudu nezpůsobila nepřezkoumatelnost těchto rozhodnutí.

[29] Městský soud uvedl, proč není důvodná žalobní námitka o absenci podmínek k omezování obtěžování okolí stavby. Odkázal totiž na souhlasné stanovisko Hygienické stanice hlavního města Prahy ze dne 14. 7. 2011, čj. HSHMP 32403/2011, v němž byl vymezen časový interval, ve kterém bylo možno stavbu provádět. Uvedené stanovisko bylo vydáno za účelem vydání rozhodnutí ve správním řízení. Tato stanoviska § 4 odst. 2 písm. b) stavebního zákona označuje jako „závazná stanoviska“, dopadá na ně proto režim § 149 s. ř.; závazná stanoviska jsou pro výrokovou část rozhodnutí, k němuž jsou vydána, vždy závazná (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 1. 2009, čj. 2 Ao 2/2008-62). Protože stavební úřad při rozhodování o dodatečném povolení stavby závazné stanovisko zohlednil a v odůvodnění svého rozhodnutí na něj odkázal, nepovažuje Nejvyšší správní soud nepřevzetí časového vymezení, v němž bylo možno stavbu provádět, do rozhodnutí, stejně jako městský soud, za natolik intenzivní vadu, pro kterou by mělo být rozhodnutí o dodatečném povolení stavby zrušeno.

[30] Pro posouzení, zda realizací povolované stavby nebude překročena přípustná míra zastavěnosti pozemku, je rozhodné procentní vyjádření zastavěné plochy z celkové plochy pozemku, na němž má být stavba realizována. Toto procentní vyjádření se samozřejmě odvíjí od konkrétní výměry staveb a pozemku. V souzeném případě činila plocha zastavěná nadzemními stavbami maximálně 48,5 % z celkové plochy pozemku. Stavební úřad v rozhodnutí o dodatečném povolení stavby uvedl, že *„[s]tavebník doložil rozhodnutí o povolení výjimky z ustanovení čl. 50 odst. 12 a) vyhl. OTPP (...), s nímž je stavba v souladu.“* Stěžovatelka konkrétně (např. uvedením plošných výměr staveb, které by v součtu překročily celkovou výměru pozemku, která mohla být zastavěna) nenamítala, že by již realizovanou a povolovanou stavbou byla zastavěna větší část pozemku než povolených 48,5 %. Výměry pozemků a realizovaných staveb jsou přitom veřejně přístupné v katastru nemovitostí a výměra povolované stavby byla uvedena v projektové dokumentaci k povolované stavbě, s níž se mohla stěžovatelka seznámit. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se soudem městským v závěru, podle kterého neuvedení konkrétních výměr staveb není vadou, která by způsobovala nezákonnost správních rozhodnutí.

[31] K námitkám týkajícím se kontrolní prohlídky stavby Nejvyšší správní soud nejprve cituje relevantní právní úpravu. S účinností od 1. 1. 2013 zní § 129 odst. 2 věta osmá

stavebního zákona takto: *[v] řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné.* Do 31. 12. 2012 bylo v § 129 odst. 3 větě druhé stavební zákona uvedeno: *Pokud půjde o stavbu uvedenou v odstavci 2, stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle § 111 až 115.* Podle § 112 odst. 2 stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012 *[o]d ohledání na místě, popřípadě i od ústního jednání může stavební úřad upustit, jsou-li mu dobře známy poměry staveniště a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení navrhované stavby a stanovení podmínek k jejímu provádění. Upustí-li od ústního jednání, určí lhůtu, která nesmí být kratší než 10 dnů, do kdy mohou dotčené orgány uplatnit závazná stanoviska a účastníci řízení své námitky, popřípadě důkazy. Zároveň je upozorní, že k později uplatněným závazným stanoviskům, námitkám, popřípadě důkazům nebude přihlédnuto.* Podle části první, čl. II, bodu 14. zákona č. 350/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a některé související zákony *[s]právní řízení, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních právních předpisů, s výjimkou a) stavebních řízení neukončených v prvním stupni, která se týkají staveb, u nichž podle nové právní úpravy postačí ohlášení; na takové stavby se hledí jako na ohlášené podle tohoto zákona, za ohlášení se v tomto případě považuje žádost o vydání stavebního povolení a za den ohlášení den nabytí účinnosti tohoto zákona, b) řízení o správním deliktu spáchaném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, pokud nová právní úprava je pro obviněného příznivější.*

[32] Žádost o dodatečné povolení stavby podaly osoby zúčastněné na řízení dne 8. 3. 2010 a řízení o takové žádost nelze podřadit pod výjimky podle čl. II, bodu 14. zákona č. 350/2012 Sb.; řízení se proto mělo dokončit podle dosavadních právních předpisů, tj. podle stavebního zákona ve znění účinném před 1. 1. 2013. Stavební úřad tak nebyl povinen provést ohledání na místě (jako je tomu od 1. 1. 2013) a mohl od ohledání na místě i od ústního jednání upustit za podmínek podle § 112 odst. 2 stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012. Stavební úřad oznámením ze dne 17. 3. 2010, čj. P10-022509/2010, sdělil účastníkům řízení a dotčeným orgánům zahájení řízení podle § 112 odst. 2 stavebního zákona; rovněž účastníky řízení vyzval, aby své námitky uplatnili do 10 dnů od doručení tohoto oznámení. Stěžovatelka svého práva podat námitky využila. Její námitky stavební úřad vypořádal v rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Zároveň je ze správního spisu patrné, že stavebnímu úřadu musely být poměry staveniště dobře známy (dne 26. 11. 2009 proběhla kontrolní prohlídka, při které byly zjištěny nepovolené stavební práce) a žádost poskytovala dostatečný podklad pro posouzení navrhované stavby.

[33] Kontrolní prohlídka stavby uskutečněná 26. 11. 2009 tak sice byla provedena před zahájením řízení o dodatečném povolení stavby a nelze ji považovat za ústní jednání spojené s místním šetřením, s ohledem na výše uvedené to však není rozhodné. Stavební úřad totiž postupoval v souladu s tehdy účinným zněním stavebního zákona a stěžovatelce žádná procesní práva neodepřel. Nerozhodná je i doba, která uplynula od provedení kontrolní prohlídky do vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, protože povinnosti podle § 112 stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012 se vážou k zahájení stavebního řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[35] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal. Osoby zúčastněné na řízení nemají podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim žádné povinnosti uloženy nebyly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 19. prosince 2017

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu